

Kivet Kun ratsastin luolassa aloin näkemään kuvia seinillä. Siellä oli kuvia Brunosta isästä kuolin vuoteella. Kuvat muuttuivat kokoajan kuheammaksi ja kauheammaksi. Lopulta päätin sulkea silmäni ja yrittää ajatella kaikkea mukavaa. Tuntui kuitenkin siltä, kuin vihreä vuori olisi poistanut joka ikisen mukavan muiston mielestäni ja lukinnut ne jonnekkain. Suljettua silmäni aloin kuulla kaikenlaisia kauheita ääniä. Kaikkien minulle rakkaitten ihmisten ja eläinten tuskan huudon. Peitin korvani ja vaivuin epätoivoon. Tunsin kuitenkin sydämessäni valon pilkahduksen ja nostin pääni taas pystyyn avasin silmäni ja istuin ryhdikkäämmin. Tämä on vain Krapestin juonia, ajattelin. Tämä ei ole totta. Samassa kaikki kuvat ja äänet katosivat ja luola kirkastui. Näin viimein että mihin se johti. Se jatkui todella kauaksi ja näytti päättyvän suunnattomaan luolaan. Luolasta tuli kirkasta valoa ja päätin suunnata sinne. No eihän tässä oikein muuta vaihtoehtoaankaan ole. Käytävä leiveni sen verran että wineria mahtui levittämään siipensä. Tämä nousi hieman lattiaa korkeammalle ja liiti tunnelia pitkin. Se oli palkjon nopeampaa kuin käynti. Luola aloi jo näkyä selvemmin ja tpoivoin että näkisin Samantha siellä. Luolassa oli kosteaa ja tunkkaista. En pitänyt ilmasta lainkaan mutta muuten voisin vain häipyä koko vuorelta. Katselin ympärilleni Samantha etsien. Hänestä ei näkynyt edes vaaleanpunaista hiusnauhaakaan. Pettymys valtasi mieleni ja ajattelin miten Samantha mahtoi selvitä omasta tunnelistaan. Silitin Winerian kaulaa jja tämä huokaisi. Hänkin kaipasi Sandiremia. Samantha käveli hitaasti luolaa pitkin. Hän yritti miettiä mitkä tämän pahimmat pelot olivat. Hän tiesi pelkäävänsä korkeita paikkoja, riippusiltaja ja hämähäkkejä. Hän toivoi ettei koe olisi mikään mniistä. Hän oli väärässä. Luola loppui yhtäkkiä ja edessä avautui riippusilta joka oli hyvin korkealla kuisevan hämähäkki kasan yllä. Sandirem pysyi rauhallisena mutta Samantha pelotti. Hän kuitenkin tiesi mitä häneltä odotettiin. Hän kestäisi kyllä tämän jos vain yrittäisi. Ja hän tiesi että Krapesti oli paljon parempi kuin hämähäkit tai riippusillat. Tärisevin käsin hän alkoi ylittää siltää. Hän pakotti itsensä rauhalliseksi ja eteni askel kerrallaan siltaa pitkin. Silta narisi ja huoju. Siinä ei ollut laitoja ja jotkut askelmat olivat lahoja. Yksikin väärä askel ja he olisivat hämähäkkien saartamana. Sandirem kulki turpa lähellä maata ja haisteli jokaista lautta ennen kuin astuisille jotta tietäisi onko se laho. Samantha ei katsonut alas. Hän ei pystynyt siihen. Askel askeleelta he lähestyivät sillan reunaa. Samatha olisi enemmän kuin mielellään lentänyt sillan yli mutta käytävä oli liian kapea lentämiseen. Sandirem oli juuri astumassa reunalle kun kuului rysäys. Siltaa kannattelevat narut olivat katkenneet ja silta hajosi. Sandirem ei saanut otetta reunasta ja he molemmat putosivat hämähäkkien sekaan. Samantha kirkui ja yritti huitoa ympärillään olevia hämähäkkejä pois mutta se ei auttanut. Samantha tuli tämän viereen ja aolkoi tuuppia Samantha vyötä. –Älä siinä vain tuupi vaan auta minua, Samantha kiljui. Sandirem katsahti häneen närkästyneesti ja nappasi hampaillaan taivasauvan tämän vyöstä. Sandirem tajusi viimein muttei voinut kiittää sillä hämnä häkit kiipeilivät jo lähellä hänen suuta. Hän otti taivasauvan ja lausui taikasanat mielessään. Taikasauvan päähän ilmestyi kipinä ja kun samantha heilautti sitä siitä syöksyi tuli pallo. Polttaen hämähäkkejä tieltään he etenivät kohti ovea jonka olivat huomanneet vähän aikaa sitten. Kiersin Winerialla luolaa ympäri. Olin hupomannut, että luola oli pelkkä umpikuja ja yritin löytää uloskäynnin. Olin jo lausunut muutamia taikasanoja paljastaakseni oven mutta mitään ei löytynyt. Sitten eteeni ilmestyi leijuva pergamentti käärö. Se aukeni itsekseen ja siihen ilmestyi tekstiä. ”Matkanne ei jatku ennen kuin olette taas yhdessä. Samantha kun saapuu niin ovi aukenee siihen asti sinä odota ja rauhoitu. Krapesti odottaa teitä. ” Pergamentti käärö kieriytyi rullalle ja katosi yhtä nopeasti, kuin oli tullutkin. Lakkasin kiertämästä kehää ja pysähdyin odottamaan. Päätäni särki

kammottavasti ja laskeuduin Winerian selästä. Taioin esiin kupin ja lorautin siihen tilkan minttu teetä ja ojensin sen Winerialle. Tämä kumosi teen kurkuunsa yhdessä hujauksessa ja täytin sen uudestaan. Olin huolissani Samanthasta. Ei ollut kuaa kun viimeksi Paha Kyy sieppasi hänet. Samassa viereinen ovi liikahti. Käännyin katsomaan sitä pain. Seinä liukui auki ja sieltä ratsasti punatukkainen tyttö ratsasti aukosta sisään. –Samantha, huusin ja riensin tämän luo. Hän vapisi ja purist sauvaansa rystyset valoisina. Olin juuri kysymäisillään mitä hänelle oli tapahtunut kun toinen seinä liukui auki. Odotin näkeväi sen takana tunneli muttā näiknin seinän jossa oli kymmene kiveä ympyrän muodossa. Astuimme molemmat lähemmäs. “Te saavuitte seinän eteen kastakaa kivenne veteen asettakaa ne koloihin toinen astuu haamun oloihin toinen kohtaa Krapestin Ollessa avian yksin Onnea teille toivotan Teidän kunniaksenne trumpettia soitan.” Kuului möreä ääni seinästä. Irrotin kiven sauvasta ja kastoin sen viereen ilmestyneeseen kulhoon joka oli täynnä kirkasta vettä. Kivi säihkyi ja siitä lensi hopeinen valojuova joka osui hiiden koloon. Ymmärsin sen siirtävän voimiaan sauvaani jotta voisin vielä käyttää sitä. Kun hiiden kolo oli ummessa se siirsi valojuovan minuun. Tunsin selässsäni kuumotusta ja tuntui kuin jotain olisi kasvanut selkääni. Kun valo sammui vilkaisin itseäni veden heijatukselta. Suuni lokahti auki, minulle oli kasvanut siivet. Siivet olivat hennot ja ne loistivat hpeisina ja sinisinä. Kun onnistuin irrottamaan katseeni peilikuvastani näin Samanthan laittaneen kivensä seinään. Heti kun kivi oli seinässä se sinkautti valon Samanthaan. Näytti kuin se olisi imenyt hänet sisäänsä sillä Samanthasta tuli vain läpikuultava haamu. –Lupaam että saan sinut ennallesi, sanoin hänelle nähtyäni hänen kauhistuneen ilmeen. Hän nyökkäsi ja avasi suunsa sanoakseen jotain mutta sulki sen samantien. Astuin seinän eteen ja asetin kiven seinään. Jokaisesta seinässä olevasta kivistä sinkautui valo juova keskimmäiseen kimveen joka oli minun. Kaikki sateen kaaren värit ponnahtivat kivistä minuun ja tunsin nousevani ilmaan. Valo pakotti minut sulkemaan silmäni, odotin mitä seuraavaksi tapahtuisi. Tunsin laskeutuvani ja tunsin pian lattian kenkieni alla. Valo katosi ja avasin hitaasti silmäni.